

... hogy milyen is ez a végtelenül mocskos nép valójában. Hamvas Béla, irodalmunk idáigi legnagyobb misztikus írója. (<http://hamvasbela.org/hu/szavak.html>)

„Semmi szent nincs, amit ez a nép ne gyalázott volna meg, ne süllyesztett volna hitvány eszközzé, és ami a barbárok között is égi tiszta marad, azt ezek a huncut vadak iparként űzik, és nem is tudnak mást – ahol az embert megalázzák, ott már nem tud másként élni, mint saját érdekéért, saját hasznát keresi, és nincsen benne többé szív, még akkor sem, ha ünnepel, vagy ha szeret, vagy ha imádkozik.”

Eredetileg megjelent a szenkoronaradio.com-on.

Hamvas Béla '56 utóéletéről és az árulásról

http://szentkoronaradio.com/publicisztika/2011_01_27_hamvas-bela-%E2%80%999956-utoeleter-ol-es-az-arulasrol

Részlet az (ön)interjújából

Hogy mi történik ma itt, azt tudjuk. Ezerkilencszázötvenhatot az egész irodalom, az egész sajtó, a zene, a festészet, a művészet, a társadalom, a tudomány, a politika elárulta. Minek árulta el? Annak, hogy élni csak kell. Senki se mert meghalni, mint az orosz tankok alatt a munkások és a diákok és a gyermekek. Költő, író, szobrász, zenész, festő, orvos, tanár, mérnök, miniszter, katona, paraszt, munkás. Soha még nép nem volt ilyen elhagyatott. Semmiféle vagyon, ház, hatalom nem ér annyit, mint amennyit mindezért most fizetni kellett. Nincs az életnek olyan mélysége és magassága, amely ez alatt az árulás alatt ne roskadna össze.

Egy év múlva már úgy éltek, mintha semmi sem történt volna.

Mintha e hitvány és korrupt, nyomorult és züllött, tisztátalan és aljas népben egyszer, egyetlenegyszer és egyedül, az egész földön egyes-egyedül nem ragyogott volna fel az igazság, és nem mondta volna ki egyszerre és egyhangúlag mindenki, aki itt él, kétszázszoros túlhatalom ellenére. Aki ezt elárulta, az már nem hitvány és nem aljas és nem korrupt és nem nyomorult. Tovább élnek és énekelnek és festegetnek és szónokolnak és tanítanak. Tényleg semmi sem történt?

Évek óta azon gondolkozom, ha még valaha a történelemben az igazság szóhoz jut, mit fognak mondani arról az időről, ami ezerkilencszázötvenhatot követte, azokról az emberekről, akik zenét komponáltak és képeket állítottak ki, és színpadon játszottak, jóízűen ettek és ittak, ahelyett, hogy fogukat csikorgatták volna. Nem írni több mint írni. Ahelyett, hogy elvonultak volna kapálni és fát vágni, édes volt nekik az érvényesülés és a pénz.

Eleinte azt hittem, hogy a mai nevek csak azért maradnak fenn, hogy azokat még ezer év múlva is leköpjék. De túl jól ismerem a magyarokat. Azonnal elkezdtek mentségeket koholni, elkezdtek sugdolózni, hogy mennyire szenvednek, miközben vastag összegeket gyúrtak zsebükbe, a libapecsenyén hízott vértanúk. Fogadok, hogy a történelemben mint mártírokat jegyzik fel őket, e koszos és ripők söpredéket, dicsőítik egymást, és bevezetik egymást a történelemben, óvatosan Berzsenyi és Csokonai, Petőfi, Bartók, Csontváry, Arany és Kemény közé, ahelyett, hogy rémpéldaként mutatgatnák őket a panoptikumban: íme, akiknek drágább volt a selyem nyakkendő, mint ezerkilencszázötvenhat. Mintha életnek lehetne tartani azt, amit ezek élnek, mintha költészet és zene és dráma lenne az, amit ezek csinálnak, mintha lehetne ilyen feltételek között élni akárcsak hivatalban, vagy gyárban.

Persze, élni csak kell. Nagyon nehéz. De ha nagyon nehéz, hát nagyon nehéz. Elrejtőzni és hallgatni, és napszámos munkát vállalni, és fogakat összeszorítani, és nem lázadni, vagyis igenis lázadni, és nem engedni, és átkozott és bőszült görcsben élni, és nem engedni. **Hol van ma az a név, börtönökön kívül, amely nem ragad a mocsoktól?**

„Semmi szent nincs, amit ez a nép ne gyalázott volna meg, ne süllyesztett volna hitvány eszközzé, és ami a barbárok között is égi tiszta marad, azt ezek a huncut vadak iparként űzik, és nem is tudnak mást – ahol az embert megalázzák, ott már nem tud másként élni, mint saját érdekéért, saját hasznát keresi, és nincsen benne többé szív, még akkor sem, ha ünnepel, vagy ha szeret, vagy ha imádkozik.” (Hölderlin)

Majd igazolják őket. Lemosogatják őket, bekerülnek a lexikonba, az irodalom- és a kultúrtörténetbe, mint akik magas esztétikai értékeket valósítottak meg. Milyen történelem ez?

– Engem ez nem elégít ki. Már néhányszor elmondtam. Oroszországban is az történt, ami másutt, és mindenütt, ahol valaha forradalom volt. A baloldali demokratikus testvériség forradalma nem tudta magát tartani, és mint Athénben, és Rómában, és Londonban és Párizsban a demokratikus és felszabadító egyenlőség forradalma egyéni diktatúrává, és jobboldali privilegizáltak önkényuralmává lett. Ez történt Oroszországban Sztálinnal. Ez az amit nem szoktak tudni, sőt ez az, amiről nem szabad tudni. Oroszországban 1924 óta fasizmus, vagyis jobboldali diktatúra van, és ez azonnal fölismerhető, és minden ismertetőjeléről azonnal megállapítható. A baloldaliság mindössze az a hazugság, amely ezt a hazugságot elviselhetlenné teszi. Ez a hazugságot hozták át ide a háború után, és ötvenhatban ez ellen a hazugság ellen kelt fel ez a „korbácsra és igára született nép”. De Magyarországon mindig ugyanaz történik. Mindegy, hogy itt milyen kormányzat van. Azért a véres moslékért, ami itt ötvenhatig folyt, a bolsevizmus nem vonható felelősségre, és ami azóta történt nem a kormányzat felel. A nép az emberi igazság nevében felkelt a bolsevizmus ellen. Ha a forradalom győzött volna, akkor sem történt volna más, mint ami van. Igaz, hogy a bolsevizmus a forradalom következtében őrjöngő gazságnak bizonyult, de továbbra is az történt, ami ezer éve A nagyidai cigányokban

Vezérelv: mindenki meg akarja szolgálni azt, amit elsején kap, és olyan világnézeti

elveket táplál, amelyek jövő havi fizetését is biztosítják. Nem munkából hanem hazugságból élünk . Egyetlen ilyen lény jelenlétével ezer ember életét mérgezi meg.

Ami Magyarországon történik, annak semmi köze a bolsevizmushoz, ahogy a huszas években semmi köze nem volt a keresztény nemzetiességhez, később fasizmushoz.

A behódoltaktól való undorom olyan erős volt, hogyha elvben azokkal meg is egyeztem volna, a világért sem álltam volna közéjük, nehogy azokkal összetéveessenek. Nem lehet itt semmit a fehérekre, vagy a vörösökre hárítani. **Az elaljasodásnak minden kedvezett, és semmi egyéb nem volt, mint elaljasodás. Ha a forradalom győzött volna, akkor sem lett volna más, sőt.**

Akkor jöttek volna a magyarok.

Ez a szint azonban számomra már régóta érvénytelen. A fasizmus-bolsevizmus az emberi egzisztencia leszűkítése, mint ahogy az egész politika az. A leszűkített ember primitívvé válik, ezért kezdünk ma hasonlítani a vadakhoz. Egyedül az ember kitágítása a fontos. Szűkítés süllyedéssel jár, tágulás felemelkedéssel. Nekem minden politika kevés. Még a művész is kevés, a költő is kevés. A világirodalomban csak kevesen bírták ki, hogy költők legyenek. Ha költő lettem volna elzüllöttem volna, mint ahogy a többiek léha mutatványokban elzüllöttek.

Nekem még a szent is kevés.